

Podem, equidistància o prendre partit?

M'he escoltat la compareixença d'Albano Dante Fachin Pozzi en la qual ha renunciat a continuar a Podem Catalunya.

No hi posa la retòrica i les cites d'autoritat d'Iceta o Iglesias, però és implacablement clar. Sempre.

I, en els temps que vivim, la gent volem que els actors polítics diguin el que pensen.

Fa uns mesos, a la cita a Vista Alegre II, Pablo Iglesias va desbancar Errejón, de perfil més socialdemòcrata i amb la pretensió de fer créixer Podemos ocupant l'espai electoral del PSOE, perquè la formació, d'alguna manera, tingués un perfil propi rupturista i prengués partit en els conflictes ciutadans.

Mesos després, i després de l'1-O, Fachín demostra que la direcció de Podem NO pren partit quan es tracta de Catalunya. De fet, el seu tacticisme (digue-li equidistància) és tan obscè que molta gent de Podem i dels anomenats Comuns pren partit pel seu compte i s'implica en la mobilització democràtica sense fer-se massa preguntes.

Ara, davant de l'escenari del 21-D, Albano es troba «obligat» a confluïr i amb les regles que imposa Iglesias. No només això, sinó que li imposen candidat sense primàries i es comuniquen amb els associats directament des de Madrid.

La gent de la CUP sap perfectament què representa confluïr políticament i organitzar-se per fer política sense deixar d'estar «connectat» amb el sentir del poble. No és fàcil, s'ha de diagolar i, si

cal, fer renúncies. I Fachín, davant dels moments d'excepcionalitat, ho ha interpretat així.

Pablo Iglesias no només ho ha entès al revés sinó que ha estripat les cartes. Ha «intervingut» Podem Catalunya i l'ha volgut convertir en una sucursal obedient a les seves directrius. O sigui, com fa el PSC a l'ombra del PSOE.

De la crítica a la casta a l'ingrés de ple al club dels constitucionalistes que traeix l'esperit del PSUC i de les tesis marxistes/socialistes que sempre prioritzen la llibertat de les persones i dels pobles per davant de la tirania.

En clau espanyola, consegüentment, això també representa esquivar la ruptura i perpetuar el règim del 78. O sigui: ¡Viva España, viva el Rey, viva el orden y (nuestra) la ley!

Davant d'aquesta realitat, molt molesta per alguns, potser el que cal tenir clar és que no hi haurà ruptura ni republicanisme a Espanya fins que es consumi l'esquerda a Catalunya. Fa més d'un segle i mig que és així.